

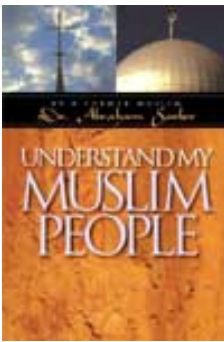
Abraham Sarker, **Understand My Muslim People**,

Barclay Press, Newberg, 2004, 286 s.

Yayın geleneğimizde “Neden Müslüman oldular?” tarzında, ihtida edip Müslüman olanlarla ilgili pek çok örnek olmakla birlikte, Müslüman iken din değiştirenlere ilişkin pek fazla çalışma maalesef yoktur. Özellikle misyonerlik faaliyetleri bağlamında bile böylesi bir çalışmanın gerekliliği ortadadır. Abraham Sarker’in hem kendi otobiyografisi hem de neden Müslüman iken Hıristiyan olduğunu sorgulayan bu kitabı bu tarzın güzel bir örneğidir.

Sarker Bangladeş’te Sünnî bir aile ortamında doğup büyümüş ve geleceğin İslâm lideri olacak şekilde yetiştirilmeye çalışılmıştır. Sarker, ergenlik çağındayken cehennem ateşine atıldığı rüyalar görmektedir. İbadetlerine düşkün birisi olmasına rağmen korku dolu rüyalarına bir anlam vermeyerek bu durumun kendisine açıklanması için sürekli olarak Allah’a dua etmektedir. Bir akşam yatsı namazını kıldığı camiden evine dönerken bir sesin kendisine İncili bulup okumasını söylediğini ifade eder. Sarker’e göre bu, rüyalarına dair beklediği ilahi cevaptır. Yaşadığı yerde yıllarca okumak için bir İncil arar, fakat bulamaz. Bir süre sonra eğitimini sürdürmek ve İslâm’ı tebliğ etmek amacıyla babası tarafından Amerika Birleşik Devletleri’ne gönderilir. Uçağa binerken annesinin kendisine söylediği “sakın orada domuz eti yeme” telkini, İslâm geleneğine dair kulaklarında kalacak son sözlerdir aslında. Sarker ABD’de kısa süre içinde uzun zamandır izini sürdürdüğü İncili bularak inceler ve nihayet bir eline İncili diğerine Kur’an’ı alarak Allah’tan kendisini doğru olanı tercih ettirmesini ister. Sarker çevresindeki Hıristiyan din adamlarının da etkisiyle kolayca Hıristiyanlığı benimser.

İslâm’ı anlatmak üzere geldiği ABD’de Hıristiyan olan Sarker kısa sürede bu ülkede önemli bir statü edinir ve “Müslümanlar için İncil” (Gospel for Muslims, Inc.) teşkilatını kurarak Müslümanlara İncil öğretisini vaaz eden bir misyoner niteliği kazanır. Bu nedenle olacak, kitabın bir yerinde, *The True*

Furqan yazarı Anis Shorrosh, Sarker'i Mesih'in İncilinin bütün inananlara, özellikle Müslümanlara kurtuluşu getiren Tanrı'nın gücü olduğunun kanıtı olarak görmektedir.

Sarker, kitabının büyük kısmında yer verdiği İslâm tarihine ilişkin tanımlamalarda oldukça klasik yaklaşımı sürdürmektedir. Hz. Muhammed'e yönelik çok saygılı ve takdir eden bir dil kullanmaktadır. İslâm'ın ilk çağına ilişkin olumsuz nitelermelerden kaçınmaktadır. İslâm'ın ibadetlerine ilişkin anlamı hemen hemen bir Müslüman inancına sahipmiş gibi tanımlamaktadır. Ancak, özellikle dört halife döneminden sonra İslâm'ın siyasallaştığı, kılıçla yayıldığı ve bölünmelerin başladığına ilişkin tanımlamaları oryantalist ve 11 Eylülcü yaklaşımın söylemlerini yansıtmaktadır (s. 81).

Sarker İslâm'ı bırakıp Hıristiyanlığa geçişinin nedenini manevi işaretler ve ilhamlara dayandırsa da onun Hıristiyanlık ile İslâm'ın Tanrı anlayışlarından etkilendiği görülmektedir. İslâm tarihine, peygamberine ve ibadetlerine yönelik nispeten olumlu tanımlamalardan sonra yazar, sorununun İslâm'daki Allah inancından kaynaklandığının işaretlerini vermektedir. Buna göre, Hıristiyanlığın kulları ile baba-evlat ilişkisi kurmasına karşın İslâm'da bu ilişkinin efendi-köle ilişkisi şeklinde ortaya çıktığı ifade edilmektedir. Ayrıca İslâm'da Allah'ın bağışlaması ve dinsel kurtuluşun bir işaretinin olmadığı ve Müslümanların korku ve ümit arasında olmak gibi zor bir dinsel psikoloji içinde buldukları ifade edilmektedir. Sarker Müslümanın bu tedirginlik verici durumunu İslâm'daki Allah inancının "kapisli" bir tutum içinde olmasına bağlamaktadır (ss. 107-108). Çünkü Allah Müslümanları "şartlı sevmekte"dir. Yani ibadet ve iyi davranışlarına göre sınıflamaktadır. Ahiretteki karşılık da bu dünyadaki kişisel çabalara bağlı olacaktır. Oysa Mesih'in "şartsız sevgisi" Müslümanlar dahil bütün insanları kuşatmaktadır. Mesih'e iman edilip ona gönülden bağlanmak, Hıristiyanlar için kurtuluş gerekçesi olacaktır. Tanrı'nın insanlara yönelik sevgisi, Hıristiyan misyonerlik söylemlerinin de merkezini oluşturmaktadır. Nitekim Sarker, kendisini İslâm'ın

boyunduruğundan kurtaran gücün Tanrı'nın bu sevgisi olduğunu ileri sürmektedir. Bu bağlamda Tanrı'nın merhametli eli Müslümanlara yetişemeyecek kadar kısa değildir. Müslümanlar da Sarker'e göre Tanrı'nın sevgi ve merhamet taşıyan elinin özlemi içerisinde (s. 249).

Sarker Müslümanların Mesih'e yönlendirilmesi için Hıristiyanlara bazı önerilerde bulunmaktadır. Öncelikle onlardan Müslümanların Mesih'e bağlanması için çokça dua etmelerini istemektedir. Yazar, örneğin kendisinin duaları sonucunda Bangladeş'teki ailesinden üç kişinin Hıristiyan olduğunu ifade etmektedir. Ayrıca Hıristiyanların ahlaki tutum ve davranışlarıyla Müslümanların gözünde örnek şahsiyetlere dönüşmeleri, onlara içten sevgilerini göstermeleri ve Mesih'e iman ettikleri için mutluluğa ulaştıklarının kanıt olmalarını istemektedir. Müslümanlara Mesih'i anlatma sürecinde onlarla dostluğu artırmalarını, Müslümanlara saygı göstermelerini, dindarlıklarına ilişkin kişisel tecrübe ve kanaatlerini onlarla paylaşmalarını ve en önemlisi, İslâm hakkında doğru bilgiye sahip olunmasını önermektedir. Bu süreçte Müslümanlarla Allah, teslis, Tanrı oğlu İsa hakkında tartışmalarını, İslâm'a ve İslâm'ın peygamberine saldırmamaları ve dua etmeyi sürdürmelerini istenmektedir (ss. 231-242).

Sarker'in kitabı okuyucuya İslâm inancının temel öğelerini sunma gereğiyle kaleme alınmakla birlikte, aynı zamanda Hıristiyanların Müslüman komşularıyla ilişkilerini geliştirip Mesih'in müjdesini onlarla paylaşmaya imkân sağlayacak büyük bir önemin işaretini içermektedir.

İslâm dinini tarihi, öğretileri ve temel kaynaklarıyla birlikte iyi tanıyan bir Müslümanın Hıristiyan olması, Hıristiyan misyonerliğin son dönemlerde geliştirdikleri önemli bir misyon stratejisinin kaynağını ifade etmektedir. Müslümanlığa ait bir geçmişi olan kişinin empatik anlamda Müslümanlar ile daha verimli bir ilişki kuracağı bir gerçektir. Böylece Müslümanlara kendi gelenekleri içinden yetişen bir "elçi" ile ulaşılması ve onların bu elçi eliyle Mesih inancına davet edilmesi, klasik misyon metotlarından daha etkin sonuçlar doğurabilecektir. Nitekim son dönemlerde, başta